

Razboiul

Mihail Săulescu

Trec batalioanele spre munte,
Si peste munti, si peste ape
Trec batalioanele, si-n mers,
Avantul lor pornit ca sa infrunte
Abia isi face loc, abia incape
Sub cerul strimt, de iama, sters.
Trec batalioanele spre munte,
Si peste munti si peste ape.

Pe-ntinsele sosele-ndepartate,
Aluneca cu arme si fanfare,
Cu cai aprinsi, cu lanci inflacarate,
Cu baionete spintecand in zare,
Cu cantece de lupta si cu goarne,
Cu tunuri grele si uruitoare,
Cu gloante, cu obuze si cu
Came:
Se vad trecand, si nu stiu pana unde!
Pe drumuri parca vesnic neoprite

-
Pamantul este zgomot de pasi si de copite
Si aerul e ceata de gandire,
Iar cerul strimt, de iarna, nesfarsire
Se duc purtand in ele un nou simbol de viata,
In lancile ce se aprind de soare.
In ranitele pline de gloante-ucigatoare,
In tunurile mute, cu gurile deschise,
Spre cine stie care dimineata

A celor de pe urma vise.
Se duc purtand in ele un nou simbol de viata,
In grelele convoiuri de tren regimentar.
In lungi coloane de munitiuni, ca si
In somnul ambulantelor, amar
Pornite-n urma tuturor, din zi —
Pentru ca, triste si agonizand,
Sa se intoarca ele mai curand.
Trec batalioanele mereu:
O! batalioanele acestea, daruite
Cu tot ce omenirea li-a adunat din greu;
Cu-atatea adevaruri, din nou descoperite,
Cu tot ce s-a visat si s-a gandit,

Pentru-un pamant mai fericit!
Trec batalioanele mereu.
Se duc intr-o mareata si sfanta-nsiruire
Cu mintea cea mai noua, ascutita
De-atatea generatii de gandire, -
Cu «fara fir», cu «fara fum», cu dinamita,
Cu-automobile, cu-aeroplan -
Se duc cantand, ca pentru nu stiu care
Din fericirile umane.

Dar care este fericirea oare?
Si, oare, cel dintai ucis de voi
Se-mpotriveste la umana fericire?
Sau, poate voi,
Din batalioanele de-acoperire
Morti cei dintai acuma, in razboi?
Trec batalioanele mereu

Si marsul viu pe care ele-l canta
Rasuna clar pe albele sosele,
Pe strazile tacutelor orase, -Iar visurile omenirii, grele
De indrazneli de fericiri eterne,

Cu aripile slabe si golase,
Tacute se inchid in ele.
Dar fie!
in glasurile acestea cred cei ce merg acum
Ca-n singura ei mare chemare-adevarata
Acolo, catre zarea de sange, si de fum,
Spre care-alearga-ntruna fantastica armata.
Dar fie!
in orisicat de trista ruina se pravale
Umanitatea noua pe care ni-o cladeam -
in marsurile voastre, simtim ca e pe cale
Un adevar pe care abia il presimteam!
Cu muzici si cu arme, drapele si fanioane,
inaintati senine si largi batalioane.
Veti fauri acuma un colt din lumea-ntreaga
Pe care-al vostru sange din temelii il leaga,
In noile hotare, pe care-o sa le taie
Aprinsa voastra spada, de-avant si de vapaie!
Fratie si iubire, sau solidaritate
Si jertfa pe altarul pamantului intreg -
Eu tot atat de bine le simt si le-nteleg, -
Ca ritmul nou de astazi ce zarile strabate
Voi mergeti inainte, si nu-ntrebati nimic!
Voi mergeti inainte, si fauriti o tara.
Cu carnea voastra noua, cu viata voastra rara

O tara-n fata carei, oricare e mai mic!

Departe peste muntii inteleniti de iarna.
Din rasarit si pana acolo, in apus,
Sunt corpurile voastre ursite sa s-astearna,
Ca temelii zidirii de ridicat mai sus.

Dar fie!

Asa tacuti si mandri, precum inaintati
Voi veti muri acolo si fara nici o stare,
Desi nu pentru visul maret de infratire

-

Dar, in mormantul vostru, voi nu veti fi uitati!
In visul catre care neincetat a mers,
Va reincepe lumea, din nou, mai mult sa creada
Cu cat, mai departata, umila de-azi cireada,
Va-mpodobi pierdutul ei strop de univers,
Cu neinchipuita
Iubire,-abia visata,
Spre care totusi mergem - si-o vom ajunge-odata
Iar voi, in groapa voastra „comuna” de departe,
Voi veti simti, desigur, ca peste-a voastra moarte.
Si peste tot ce ochii v-au plans catre sfarsit,
E gandul c-ati murit,
De mult, pentru o
Tara
Ai carei fii, odata, vor sti si ei sa moara
Ne-nfricosati de moarte, tacuti pan-la sfarsit -

Asa, ca voi, acuma - si nu doar pentru
Ea,
Dar pentru
Lumea noua, pe care altii-abia,
In urma tuturor, tarziu, o vor vedea